

ΕΤΟΣ 66ον

25 Νοεμβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47 (3417)

ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΟΝΤΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία του ὁ Χριστός μακάρισε τοὺς «πεινῶντας καί διψῶντας τὴν δικαιοσύνην» καί τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θά τοὺς χορτάσει. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης ἐρμηνεύοντας ἤέει ὅτι αὐτή ἡ δικαιοσύνη δέν ἀναφέρεται στή διοίκηση, διανομή ἢ διαχείριση ἀγαθῶν, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀπόλαυση τῆς «εὐαγγελικῆς τραπέζης»· μέ ἄλλα ἱόγια, «δικαιοσύνη» εἶναι ἡ αἰώνια ζωή, τὴν ὁποία «πεινοῦσε καί διψοῦσε» ὁ ἄρχοντας τῆς σημερινῆς παραβολῆς.

Ἡ ἀτέλεστη τελειότητα

Καί εἶναι φανερό ὅτι ὁ ἄνθρωπος μέ εἰλικρίνεια πεινοῦσε καί διψοῦσε γιά τὴ σωτηρία του, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ νιάτα του εἶχε τηρήσει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἡ γνήσια ὁμως ἀπόκτηση τῆς ἀρετῆς «οὐ κόρῳ περιορίζεται», κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο. Ὁ Χριστός ὑπόσχεται σ' αὐτοὺς πού πεινοῦν τὴν αἰώνια ζωὴ «πληθμονὴν ἐξάπτουσιν τὴν ὄρεξιν, οὐκ ἀμβλύνουσαν». Καί ὅταν ἀνοίγει ἡ ὄρεξις, ἀκόμη καί ἡ «τελεία τῶν τελείων τελειότης», κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, εἶναι «ἀτέλεστη».

Σ' αὐτὴν τὴν ἀτέλεστη τελειότητα κάλεσε ὁ Χριστός τὸν πλούσιο ἄρχοντα ζητώντας του νὰ μοιράσει ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς πτωχοὺς καί νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Οὐσιαστικά ἦταν μία κλήσις σέ μοναχικὴ ἀφιέρωση· σέ ὀλοκληρωτικὴ παράδοση στὸν Χριστό. Τέτοιες κλήσεις ἀπευθύνονται «στοὺς κραταιοὺς τοῦ Θεοῦ», οἱ ὁποιοὶ –κατὰ τὸν Ψαλμῶδ– «τῆς γῆς σφόδρα ἐπήρθσαν» (Ψαλμ. 46,10). Ἀλλὰ γιά νὰ σηκωθεῖ κανεὶς ἀπὸ τὴ γῆ σφόδρα, χρειάζεται νὰ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ κόψει καί τὴν πιὸ μικρὴ κλωστή, πού τὸν δένει μέ τὰ τῆς γῆς. Καί, ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, στὸν συγκεκριμένο πλούσιο δέν ἦταν ἀπλῶς κλωστής, ἀλλὰ σχοινιά, πού τὸν κρατοῦσαν δεμένο μέ τὰ ὑπάρχοντά του. Γι' αὐτὸ καί, ἀντὶ νὰ πετάξει ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἀκούγοντας τὸ κορυφαῖο κάλεσμα, «περίηλος ἐγένετο».

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιη' 18-27)

Τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθός, εἰμὴ εἶς, ὁ Θεός. Τὰς ἐντολάς οἶδας· Μὴ μοιχεύσης· μὴ φονεύσης· μὴ κλέψης· μὴ ψευδομαρτυρήσης· τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Ὁ δὲ εἶπε· Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι ἐν σοὶ λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα, περιλύπων ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. Ἴδὼν δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς περιλύπων γενόμενος, εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες, εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! Ἐυλόπωτερον γὰρ ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώπους, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν.

Βαθμοὶ ἐλευθερίας

Οἱ μηχανικοὶ στίς στατικές τους μελέτες μιᾶνε γιὰ «βαθμοὺς ἐλευθερίας» τῶν κτιρίων, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνοι ρυθμίζουν. Οἱ κατ' εἰκόνα Θεοῦ κτισθέντες ἄνθρωποι, τοὺς «βαθμοὺς ἐλευθερίας» μας τοὺς ἐπιλέγουμε μόνοι μας. Ὁ Χριστὸς κάλεσε τὸν πλούσιο στόν ὑψιστὸ βαθμὸ ἐλευθερίας μὲ τίς λέξεις: «Δεῦρο ἀκολούθει μοι». Σέ ὅλα νά εἶσαι μαθητῆς μου. Καὶ πάντοτε νά μέ ἀκολουθεῖς· «μὴ σήμερον μὲν, αὔριον δ' οὐ». Καὶ μὴν κρατήσεις τίποτε δικό σου. «Εἰ γάρ τι ἐναπομείνη, ἐκεῖνου δούλος εἶ» (ἅγιος Θεοφύλακτος). Καὶ τό πιό μικρὸ πράγμα ἢ θέλημα, πού κρατᾶμε «εἰς τιμὴν καὶ δόξαν» τοῦ «ἐγώ» μας, θά γίνῃ ἀφεντικό μας· καὶ θά μᾶς ἐμποδίζει νά χαροῦμε τὴ μόνη ὑπαρκτὴ ἐλευθερία, πού εἶναι ἡ ἐλευθερία πού μᾶς κάνει «δούλους Χριστοῦ»· «δούλους» τοῦ μόνου φιλιανθρώπου Κυρίου καὶ ἐλευθερωτῆ μας.

Ἡ σημερινὴ παραβολή, φυσικά, δέν εἶναι οὔτε μιὰ ὑποχρεωτικὴ πρόσκληση στὴ μοναχικὴ ἀφιέρωση οὔτε ἓνας γερὸς κόλαφος κατὰ τῶν πλουσίων. Καὶ οἱ δύο παρερμηνεῖες ὄζουν ἀνελεύθερου πνεύματος. Ὁ Χριστὸς, ὁ μόνος πού ξέρει καλὰ τὴν ἀσθένεια τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ἐπισημαίνει ὅτι ἡ σωτηρία ὄλων μας κινδυνεύει ἀπὸ κάποιες προσκολλησεις, πού δέν ἔχουν πάντοτε σχέση μὲ χρήματα. Τὰ χρήματα, βέβαια, εἶναι «κολλητικώτερα καὶ δυσκόλως ἀποσπᾶται ὁ τούτοις συσχεθεῖς», κατὰ τὸν Ἅγιο τῆς Ἀχρίδος· τόσο δύσκολα, ὥστε νά φτάσει ὁ Χριστὸς νά κάνει παρομοίωση μὲ τὴ δυσκολία πού ἔχει μιὰ καμήλα νά περάσει τὴν τρύπα βελόνας. Ὅμως, δέν ἔλειψαν καὶ πλούσιοι πού τὰ κατὰφεραν, ὅπως οἱ ἅγιοι Ἀβραάμ, Ἰώβ, Ζαχαρίας καὶ πολλοὶ ἄλλοι, μεταξύ τῶν ὁποίων ἀκόμη καὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες πού ἔγιναν μοναχοί.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, κάποιος ἄνθρωπος πλησίασε τόν Ἰησοῦ μέ τόν σκοπό νά τόν πειράξη καί τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νά κάνω διά νά κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον;». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Γιατί μέ ὀνομάζεις ἀγαθόν; Κανείς δέν εἶναι ἀγαθός παρά μόνος ὁ Θεός. Τάς ξέρεις τάς ἐντολάς, Νά μή μοιχεύσης, νά μή φονεύσης, νά μή κλέψης, νά μή ψευδομαρτυρήσης, νά τιμῆς τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου». Ἐκεῖνος δέ εἶπε, «ὄλα αὐτά τά ἐφύλαξα ἀπό τήν νεανικήν μου ἡλικίαν». Ὅταν ἄκουσε αὐτό ὁ Ἰησοῦς, τοῦ εἶπε, «Ἐνα ἀκόμη σοῦ λείπει· πώλησε ὄλα ὅσα ἔχεις καί μοίρασε τα εἰς τοὺς πτωχοὺς καί θά ἔχης θησαυρόν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καί ἔλα, ἀκολούθησέ με». Ἄλλ' αὐτός ὅταν τό ἄκουσε, ἐλυπήθηκε πολύ, διότι ἦτανε πολύ πλούσιος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τόν εἶδε τόσον λυπημένον, εἶπε, «Πόσον δύσκολον εἶναι δι' ἐκείνους πού ἔχουν τά χρήματα νά μπουῦν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι εὐκολώτερον νά περάσῃ μιὰ καμήλα ἀπό τήν τρύπα μιᾶς βελόνας παρά νά μπηῖ ἕνας πλούσιος εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Ἐκεῖνοι πού τό ἄκουσαν εἶπαν, «Τότε ποίος μπορεῖ νά σωθῆ;». Αὐτός δέ εἶπε, «Ἐκεῖνα πού εἶναι ἀδύνατα εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατά εἰς τόν Θεόν».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιβιζαίου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ὁ «πλοῦτος» πού ὑπώνει τεῖχος

Υπάρχουν ὅμως ἐκτός τῆς φιλαργυρίας καί πολλὰ ἄλλα πάθη, προκαταλήψεις καί προσκολλησεις –ὄλα καρποί τῆς φιλαυτίας καί τοῦ ἐγωισμοῦ– πού κόβουν τά φτερά ἀκόμη καί σέ ὑψητεῖς ἐραστῆς τῆς αἰωνίου ζωῆς. Κάποτε ὁ ἅγιος Ἀντώνιος στήν ἐρώτηση ἀδελφῶν «πῶς θά σωθοῦμε;» τοὺς ὑπέδειξε τόν σύντομο εὐαγγελικό δρόμο τῆς ταπεινώσεως: «Ἄν κάποιος σέ ραπίσει στή δεξιά σιαγόνα, στρέψε του καί τήν ἄλλη». Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπάντησαν: «Δέν μποροῦμε νά τό κάνουμε αὐτό». «Τότε», τοὺς ἀπαντᾷ ἀρχίζοντας τίς ἐκπτώσεις ὁ Ἅγιος, «ὑπομείνετε τό ἕνα ράπισμα». «Οὔτε αὐτό μποροῦμε», τοῦ ἔλενε. «Τότε, τουλάχιστον, μήν ἀνταποδώσετε τό χτύπημα», συγκατέβηκε ὁ Ἅγιος δίνοντάς τους μιὰ τελευταία εὐκαιρία. «Οὔτε κι αὐτό μποροῦμε», εἶπαν οἱ τάχα πεινασμένοι γιά σωτηρία. Τότε στρέφεται ὁ Ἅγιος στόν ὑποτακτικό του καί τοῦ ἔχει: «Φτιάξε τους λίγο κουρκούτι νά φᾶνε, γιατί εἶναι ἄρρωστοι». Καί ἀπευθυνόμενος καί σ' αὐτούς εἶπε: «Τό ἕνα δέν μπορεῖτε· τό ἄλλο δέν θέλετε. Τί νά σᾶς κάνω; Χρειάζεσθε πολλή προσευχή».

Ἐπομένως, μπορεῖ κάποιος νά μήν εἶναι πλούσιος σέ χρήματα, ἀλλά σέ «δικαιοποιημένα» πείσματα, σέ αὐτοδικαίωση καί ἑτερομεμψία, σέ κρυφή ἔπαρση, σέ ἀδιόρατη κενοδοξία· καί νά καμαρώνει ὅτι ἐκ νεότητός του ἐφύλαξε ὅλες τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τελικά νά εἶναι κολλημένος σέ «δικαιώματά του», πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἁμαρτωλῆ θελήματά του. Καί

25 Νοεμβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

† Ἀπόδοσις τῶν Εἰσοδίων. Αἰκατερίνης τῆς μεγαλομάρτυρος († 313).

Μερκουρίου μεγαλομάρτυρος.

Ἦχος: α' – Ἐωθινόν: Δ' – Ἀπόστολος: Γαλ. γ' 23 - δ' 5 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιη' 18-27.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Δεκεμβρίου, ΙΔ' Λουκά.

Ἀπόστολος: Ἐφεσ. ζ' 10-17 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιη' 35-43.

ὅσο κολλᾷει σ' αὐτά, τόσο γίνεται ὄχι μόνο καμῆλα, πού δέν μπορεῖ νά περάσει ἀπό τρύπα βελόνας, ἀλλῆλα –κατά τόν ἀββά Ποιμένα– ὑψώνει «τείχος χαλκοῦν ἀναμέσον αὐτοῦ καί τοῦ Θεοῦ».

Τότε ποῖος μπορεῖ νά σωθεῖ; Γιά τοὺς «κάτω συρομένους καί ἐπιθυμοῦντας τῶν γνίων» δέν ὑπάρχει σωτηρία, ἤξει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος. Μόνο ὅταν κάποιος σπκώσει τὰ μάτια του στὸν Θεό, ἐμπιστευθεῖ τὸ θεῖο θέλημα καί ζητήσει τὴ βοήθειά του, ὑπάρχει ἐλπίδα νά πλησιάσει σέ τέτοιους «βαθμούς ἐλευθερίας», ὥστε νά μπορεῖ νά τὸν ἀκοιουθήσει ὀλόκαρδα.

Ἄρχιμ. Β. Λ.

ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Αὐτές τίς ἡμέρες διεξάγεται ὁ ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώων Ταμείων. Μὲ τὴ δική σας συνεισφορά, ὅσο μικρὴ ἢ μεγάλη κι ἂν εἶναι, ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τὴ φιλανθρωπικὴ καί κοινωνικὴ ἀποστολή της στὶς ἰδιαίτερα δύσκολες σημερινές συνθήκες.

Ἐνισχύσατε τὴν προσπάθειά της. Ὅταν τὰ συνεργεῖα τοῦ Ἐράνου κτυπήσουν καί τὴ δική σας πόρτα, δεχθεῖτε τα μὲ προθυμία. Ὁ Χριστὸς κτυπᾷ. Πρὸς Αὐτὸν εἶναι ἡ προσφορά μας, γιὰ ἐκείνους πού ὁ Ἴδιος ὀνομάζει «ἐλαχίστους» ἀδελφούς Του.

Παρακολουθήστε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr